

PURVO VENIA

Purvas.

Ar gali būti kas geriau už jo vėsu prisilietimą prie kailio arba už tai, kaip jis trykšta tarp letenų?

O tas kvapas! Saldus žolės, pavasario ir žemės aromatas.

Nieko nėra geriau už šviežią purvą.

Žinoma, suprantu, kad šiaip jau nerėtų voliotis purve, tačiau tai buvo ypatingas rytas.

Pastarąsias tris dienas Deivisų ūkyje be perstojo lijo, o tai reiškia, kad aš turėjau lindėti viduje.

Pabūti viduje nėra taip jau visiškai blogai, nes galėjau praleisti laiko su savo žmonių šeima.

Darnelas ir Dženika yra žmonės, bet jie man yra tėtis ir mama. Ant jų kelių labai patogiu prigulti, jie pakaso man paausius ir mėgsta su manimi žaisti.

Net išmokiau juos pašerti mane likučiais, kai būnu geras.

Jie sako: „Geras šunelis Bo“, nes toks yra mano vardas, o tada nubraukia skanutėlius likučius į mano dubenėlį.

Dar turiu sesę Imani ir brolių Vajatą,
jie irgi yra žmonės. Su jais esame ge-
riausi draugai ir dalijamės viskuo!

Lovomis.

Kojinėmis.

Pagaliais.

Na, gerai, gal ne pagaliais. Mano
nuomone, pagaliai yra tikras gėris.

Kas dar yra minkštas viduje ir traškus išorėje? Vis bandau pasidalyti jais su Imani ir Vajatu, bet jie tik numeta juos tolyn, kad ir kiek kartų parneščiau atgal.

Žmonės yra gana keisti.

Likti viduje nebuvo blogai, kai taip ilgai lijo, bet aš esu labiau lauko šuo.

Aš mėgstu leisti dienas tyrinėdamas ūkį ir lankydamas savo draugus gyvūnus.

Čia gyvena Žvaigždė ir

Grėjus bei jų kumelaitė Kometa.
Jai nepaprastai patinka mane
vaikytis. Vieną dieną gal
net pasivys!

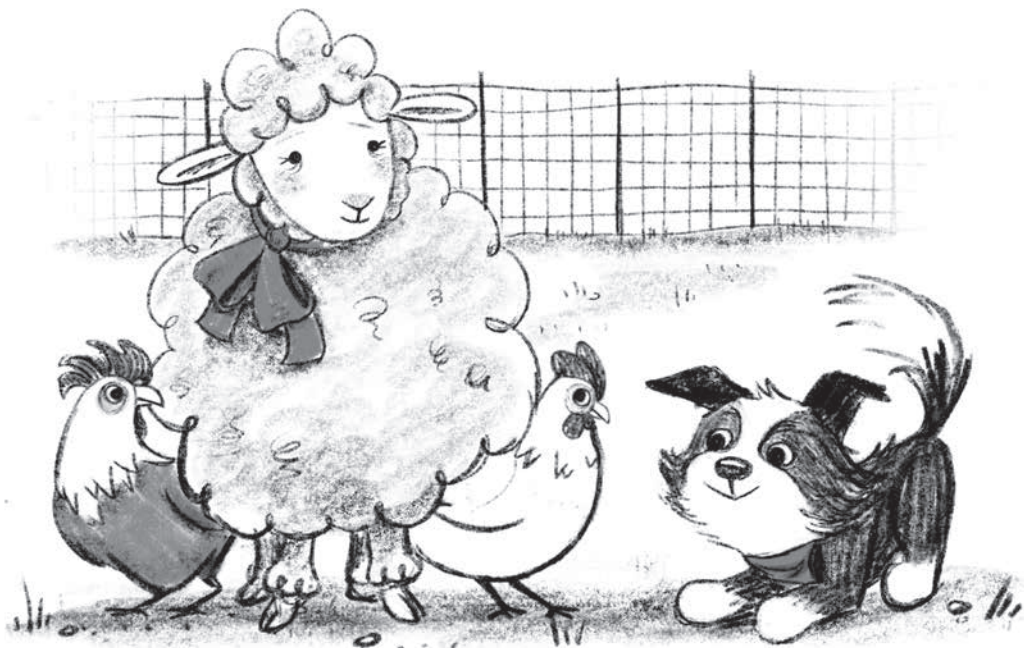
Dar čia gyvena
viršiausioji višta,
vardu Kokonė.

Taip pat čia yra ir
viršiausias gaidys,
vardu Rufas.

Jie yra malonūs, net
jei ir kapteli snapu man
per letenas, kai prieinu arčiau.

Močiutė Avis visada primena man
negąsdinti Kokonės ir Rufo. Turbūt
prie šunų jie tampa nervingi.

Dar yra Zonkas. Jis – mano draugelis paršelis.

Bet grįžkime prie purvo. Tą rytą, vos pamatęs saulės šviesą ir giedrą dangų, šoviau pro duris, Imani ir Vajatui net nespėjus apsiauti batų.

Patraukiau tiesiai į kiaulidę.

– Sveikas, Bo, – sukriuksėjo Zonkas, apsiversdamas purve.

Aš stabelėjau pasigrožėti pliurze.

– Oho! Čia taip... purvina!

Tai privertė Zonką nusišypsoti.

– Kai kurie gyvūnai mėgsta lietu, nes po jo pasirodo vaivorykštė, bet aš ne toks. Aš mėgstu lietu dėl to, kad po jo atsiranda purvo!

– Galiu pamėginti? – paklausiau.
Zonkas pliukštelėjo ant nugaros ir
pamojavo kanopa: užeikite.

Priėjau artyn, ir mano letena pani-
ro į lipnų purvą. Negalėjau susilaiky-
ti. Bus labai smagu.

